

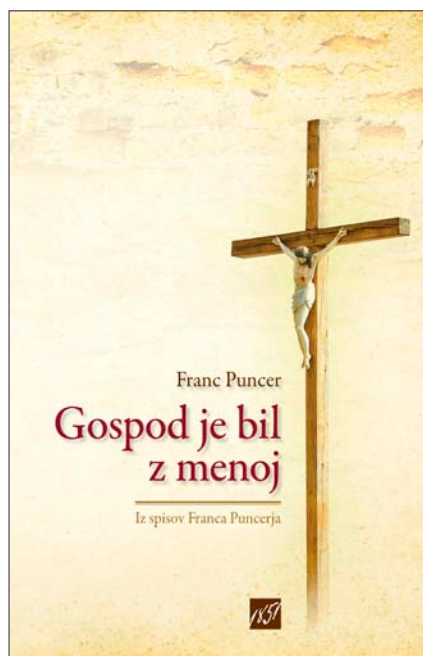

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE – LJUBLJANA

FRANC PUNCER: GOSPOD JE BIL Z MENOJ
IZ SPISOV FRANCA PUNCERJA

Podatki o knjigi

- Zbral, uredil in jezikovno pregledal: dr. Ivan Rojnik v sodelovanju s prof. Sonjo Topler
- Spremna besedila napisali: škof dr. Jožef Smej, škof dr. Marjan Turnšek, dr. Vinko Škafar, dr. Ivan Rihtarič, dr. Ivan Rojnik in prof. Kristina Vračko
- Urednik: Ivan Mohar
- Cena: 20 evrov
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: broširano
- Število strani: 296
- ISBN 978-961-278-288-7
- Izdala: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2016

Kontakt

uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Veliki ljudje delajo boljši svet!

Ob stoletnici rojstva gornjeradgonskega župnika Franca Puncerja (1916–2008), avtorja knjige *Duhovnik v taborišču smrti*, je njegov nečak dr. Ivan Rojnik skrbno izbral njegove spise. Ti kažejo Puncerjevo pastoralno in človeško širino, ki se je napajala ob svetniškem vzoru bl. Antona Martina Slomška.

Poleg knjige *Duhovnik v taborišču smrti*, ki je izšla v redni zbirki Mohorjeve družbe v Celju leta 1991, v drugi popravljeni in dopolnjeni izdaji pa leta 2007, je Franc Puncer pogosto objavljajal v različnih revijah. Dr. Ivan Rojnik je v sodelovanju s prof. Sonjo Topler zbral večino tega gradiva, ki je zdaj v knjižni obliki pred vami. Razdelil ga je v štiri vsebinske sklope: v **prvem** je zajel Puncerjeve spise o bl. Antonu Martinu Slomšku, v **drugem** njegova razmišljanja o pokoncilski pastoralni, v **tretjem** njegove zapise o življenju v župniji Gornja Radgona, v **četrtm** pa članke, ki segajo na različna področja. Posamezne sklope uvajajo kratki uvodi, ki so jih prispevali dr. Marjan Turnšek, dr. Vinko Škafar, dr. Ivan Rihtarič in dr. Ivan Rojnik; uvodni spominski zapis v knjigo je napisal Puncerjev osebni prijatelj škof dr. Jožef Smej, delo pa sklepa razmišljanje prof. Kristine Vračko o veličini Puncerjeve osebnosti. Knjigi je dodana tudi bibliografija po letih razvrščenih objavljenih Puncerjevih spisov.

O avtorju

Ljudje potrebujemo vzore, ki nam kažejo pot s svojim življenjem in s svojo dejavnostjo, duhovniki predvsem dušnopastirske vzore. Mednje spada Franc Puncer, ki je duhovniško življenje in delovanje začel pod nacizmom in po koncu vojne nadaljeval pod komunizmom ter v obeh proticerkvenih političnih sistemih ostal zvest svojemu Učitelju

in z njemu znano gorečnostjo vzorno opravil svoje življenjsko poslanstvo. Poseben zagon mu je dal 2. vatikanski cerkveni zbor,

ki ga je vsega prevzel in je z njemu lastno gorečnostjo prenašal koncilski nauk na radgonske vernike laike, ki jih je navdušil za pravo mesto krščanskih laikov v župniji in predvsem poudarjal nujnost laiškega apostolata, ki izhaja iz zakramenta krsta in birme. V vsem pomurskem pastoralnem območju je postal znan po izjemno izobraženem in dejavnem župnijskem pastoralnem svetu, sočasno pa je uspel, da so prav v njegovem času radgonskega župnikovanja vzkli, in nekateri tudi že dozoreli, novi duhovni poklici.

Neumoren duhovnik, delaven župnik, dosleden dekan, dober pridigar, navdušenec liturgične prenove, pisec, ljubitelj planin, zgodovinar – da, vse to je bil Franc Puncer. Vedno jasen v svojih načelih in življenjskih pogledih, ki temeljijo na globoki veri in zaupanju v Boga.

Dr. Ivan Rojnik, rojen 18. aprila 1947 v Celju, je po končani osnovni šoli vstopil v Slomškovo dijaško semenišče v Mariboru in leta 1965 maturiral na 1. državni gimnaziji. Dva semestra teologije je opravil na ljubljanski Teološki fakulteti, nato je študij filozofije in teologije nadaljeval na rimski univerzi Propaganda Fide. Na Papeški univerzi Salesianum je doktoriral leta 1978 iz pedagogike. Leta 1973 ga je v baziliki Sv. Petra posvetil v duhovnika papež Pavel VI. skupaj s 37 sošolci iz različnih delov sveta. Na Teološki fakulteti v Ljubljani, enota Maribor, je trideset let predaval katehetiko, homiletiko in pedagogiko (1978–2008). Objavil je univerzitetne priročnike: *Poglavja osnovne katehetike* (1996), *Osnovna homiletika* (1996), *Uvodna poglavja iz pedagogike* (2003), skupaj z Zdenko Zalokar Divjak pa knjigo *Pedagoški in didaktični vidiki vzgoje* (2010). Pastoralno je deloval v župnijah Šentilj v Slovenskih goricah, Sladka Gora, Sv. Rešnje Telo – Maribor, sedaj je župnik v Vuhredu.

Odlomki iz knjige

Ljubezen do Boga je v širšem pomenu izraz za celokupno versko čustvovanje in življenje. Kdor Boga ljubi nad vse in zavoljo njega samega, ta vanj tudi veruje, upa, živi po njegovih zapovedih, se ogiblje greha, se premaguje in zatajuje, daje miloščino, skrbi za razvoj Kristusovega kraljestva na zemlji, skratka: vse svoje življenje tako uravnava, da je Bogu dopadljivo.

Zakaj umreti, ko smo vendar odrešeni? Tudi Kristus je umirajoč šel skozi temo smrti. Kakor da mu je bilo vse vzeto, tudi Očetova bližina. Odrešenje prav gotovo pomeni uničenje smrti, zmago življenja, prostost od vsakega strahu, konec ločitve – toda ta zmaga ni vzrokovana z Božjim posegom, ampak s pokornostjo Boga-človeka do smrti. Smrt bi naj bila premagana z umiranjem. Ko krščansko umiramo, se realiziramo kot kristjani kakor še nikdar doslej in smemo reči: s Kristusom sem križan ... Na svojem mesu dopolnjujem, kar manjka bridkostim Kristusovim (Kol 1,24). Če živimo, živimo Gospodu, in če umiramo, umiramo Gospodu (Rim 14,7). Po domače rečemo: Jezus, tebi živim; Jezus, tebi umrjem.

Rodi se Jezus, Božji Sin presveti,
zbor angelov Bogu prepeva slavo,
ljudem na zemlji mir in srečo pravo.
Pastirjem na poljani luč zasveti.

Hitijo v borni hlevček vsi prevzeti,
tam vidijo prečudno zamenjavo:
Bog si privzel človeško je naravo,
nas hoče pobožanstvene imeti.

Deteta smrt rešitev bo vesoljna,
Marija, naj ta misel te ne moti.
O sveta noč, skrivnostne luči polna,

naj tvoja luč prisije mi naproti,
če kdaj objame noč obupa polna
me na življenja težki strmi poti.